

L'escola o la vida?

Mai abans, havíem hagut de triar entre l'escola o la vida. Fa pocs mesos l'OMS alertava del risc d'obrir escoles amb la pandèmia descontrolada. L'ONU avisava d'una (una altra) catàstrofe generacional si no s'obrien. *Per Noemí Royes, pedagoga i directora pedagògica de l'entitat santcugatena Edbuilding.org*

“La salut i l'educació són qüestions públiques que exigeixen corresponsabilitat i compromís actiu i permanent de totes”

Foto: inezdelprado.com

Aquest està sent, amb diferència, el curs més incert i el que fa més visible la infradotació i desequilibri dels béns més preuats: la salut, l'educació i el treball. No deixa de ser curiós que la nostra existència transcorri a través d'aquestes tres potes i que, tan vinculades com estan, ens sigui tan complex prioritzar-ne qualsevol i menystenir les altres.

Paradoxalment, la capacitat d'aturar-ho tot és nostra, de les ciutadanes i ciutadans. D'aturar, canviar de rumb i engegar de nou en un sistema capaç de prioritzar la VIDA de totes, sense excepcions. Però admetem que tenim por, cadascuna les nostres, moltes compartides, segur. La por produeix diferents respostes i fa que quedem sovint immobilitzades, que fugim corrents sense mirar enrere o que lluitem. Escoltem-nos, organitzem-nos i sumem-nos. El repte s'ho val perquè poder trobar-nos a les aules vol dir oferir oportunitats als nostres

infants i joves: d'aprenentatge compartit, de créixer i desenvolupar-se personalment i socialment. Va de construir plegades la societat que volem. Fer-la possible dia rere dia i amb seguretat parla de facilitar la construcció de dignitat humana, la dels 7 milions i mig de futurs que la Generalitat ens recorda en els seus anuncis, però som presents!

La por no desapareixerà i cal escoltar-la per poder gestionar-la. Escoltar la infància i la joventut. I acompanyar-les. Escoltar les persones grans, sanitàries, educadores, científiques, a tothom amb excepció d'aquelles que, aprofitant la nostra vulnerabilitat, pretenguin treure'n rendiment sense ètica ni moral. Que les decisions que prenguem

tinguin suport en evidències perquè l'emergència és sanitària però també educativa i social.

La salut, l'educació i, en definitiva, la vida, són qüestions públiques que exigeixen corresponsabilitat i compromís actiu i permanent de totes. Sostenir-les, potenciar-les, cuidar-les diu molt del que som. Ho diu tot.

L'escola o la vida? Si realment ho volem tot, només hi ha una resposta: lluitar-ho juntes i ha de ser ara.

Gràcies, equips educatius per l'esforç i el compromís del dia a dia, gràcies, famílies per la vostra complicitat i gràcies a totes les nenes, nens i joves per seguir encomanant-nos el vostre somriure malgrat tot. **■**